

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN MALLERY

TÄIUSLIKKUST LEIDES

Susan Mallery
Finding Perfect
2010

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektor Inna Viires

© 2010 by Susan Macias Redmond

© 2011 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B02218311
ISBN 978-9949-25-005-9

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

ESIMENE PEATÜKK

„Mida te sellega tahate öelda, et Crystal jättis mulle embrüod? Ma pidin ju kassi saama.“ Pia O'Brien vaikis hetkeks ja surus käe rinnale. Crystali testamendi üksikasjade kuulmisest piisanuks tugevaimagi südame seiskumiseks ja Pia oli sõbratari kaotusest ikka veel pisut rivist väljas.

Ta tundis kergendusega, et süda tuksub endiselt, kuigi löökide kiirus oli murettekitav.

„Ma sain kassi,“ kordas ta, rääkides võimalikult selgelt, et tema vastas istuv hästiriidetatud advokaat ikka kindlasti aru saaks. „Tema nimi on Jake. Ma pole tegelikult eriline lemmikloomainimene, kuid me oleme teineteisega rahu teinud. Mulle tundub, et ma isegi meeldin talle. Raske öelda – ta hoiab rohkem omaette. Seda teeb vist enamik kasse.“

Pia mõtles pakkuda, et võib kassi siia tuua, et advokaat ise näeks, kuid ta polnud kindel, et sellest abi oleks.

„Crystal poleks elu sees jätnud mulle lapsi,“ lisas ta sosinal. Peamiselt seetõttu, et see oli tõsi. Pia peast polnud elu sees käi-

nud läbi ühtki emalikku või hoolitsevat mõtet. Kassi eest hoolitsemine oli olnud tema jaoks suur samm.

„Preili O’Brien,“ ütles advokaat põgusa naeratuse saatel. „Crystal oli oma testamendis väga selgesõnaline. Me rääkisime tema haiguse edenedes mitu korda. Ta tahtis, et embrüod saaksite teie. Ainult teie.“

„Aga ma...“ Pia neelatas.

Embrüod. Kusagil mingis laboritaolises asutuses olid külmutatud katseklaasid või muud anumad ja nende sees potentsiaalsed lapsed, keda tema sõbratar oli nii väga igatsenud.

„Ma tean, et see on vapustus,“ ütles advokaat, veidi üle neljakümnene elegantne rätsepakostüümis naine. „Crystal kaalus, kas teile oma otsusest rääkida. Ilmselt jõudis ta otsusele, et ei räägi teile sellest enne.“

„Arvatavasti seetõttu, et teadis, et ma üritan teda ümber veenda,“ pomises Pia.

„Esialgu ei ole teil vaja midagi teha. Hoiutasu on makstud järgmise kolme aasta eest. Teil tuleb täita mõned dokumendid, kuid sellega võime tegelda hiljem.“

Pia noogutas. „Tänan,“ ütles ta tõustes. Kiire pilk kellale ütles, et ta peab kiirustama, kui ei taha poole üheteistkümnesele kohtumisele oma kabinetis hiljaks jääda.

„Crystal valis teid kindla põhjusega,“ sõnas advokaat teda ukсени saates.

Pia naeratas vanemale naisele kramplikult ja suundus trepi poole. Mõni hetk hiljem oli ta juba väljas, hingas sügavalt sisse ja mõtles, millal tema ümber pöörlev maailm lõpuks seisma jääb.

See ei saa tōsi olla, ütles ta endale minema hakates. See pole võimalik. Mida oli Crystal ometi mõelnud? Oli ju kümneid teisi naisi, kellele ta võinuks oma viljastatud munarakud jätta. Tõe-

näoliselt sadu. Naisi, kes tulid lastega hästi toime, kes oskasid küpsetada ja käega palavikku katsuda.

Pia ei suutnud isegi toataimi elus hoida. Ta oli vilets kallistaja. Tema viimane kallim oli kurtnud, et ta laseb alati esimesena lahti. Ilmselt seetõttu, et liiga pikk embus tekitas Pias tunde, et ta on lõksus. See polnud lapsevanema jaoks just parim omadus.

Kõhus keeras. Mida oli Crystal ometi mõelnud ja miks? Miks tema? Just sellest ei suutnud Pia üle saada. Et sõbratar oli teinud nii jabura otsuse. Seda isegi mainimata.

Fool's Gold oli linn, kus kõik tundsid kõiki ja kus saladusi hoida oli raske. Nähtavasti oli Crystalil õnnestunud reeglit rikuda ja midagi nii olulist enda teada hoida.

Pia jõudis oma büroohoone juurde. Maja alumisel korrusel olid kauplused: postkaardikiosk, kingipood, kus müüdi ime-maitsvat koorekaramelli, ning Morgani raamatuäri. Pia kabinet oli ülemisel korrusel.

Naine sisenes kõrvaltänavale avanevast lihtsast puituksest ja läks teisele korrusele. Oma kabineti ukse juures märkas ta pikakasvulist meest.

„Tere,“ ütles Pia. „Vabandust, et ma hiljaks jäin.“

Mees pöördus.

Tema selja taga oli aken, nii ei näinud Pia mehe nägu, kuid ta teadis oma hommikust tööplaani ning seda, mis on mehe nimi. Raoul Moreno oli pikka kasvu ja tohutu laiade õlgadega. Hoolimata ebatavaliselt jahedast septembripäevast polnud tal seljas mantlit, vaid ainult V-kaelusega kampsun tumedate teksade peal.

Tõeline mees, mõtles Pia endalegi ootamatult. Mis klappis hästi. Raoul Moreno oli endine elukutseline jalgpallur, Dallas Cowboysi söötja. Pärast kümmet aastat spordis oli ta tipus olles

lahkunud ja avalikkuse silmist kadunud. Eelmisel aastal oli ta ilmunud Fool's Goldi, et osaleda proffide ja amatööride heategevuslikul golfturniiril. Põhjustel, mida Pia ei osanud oletada, oli mees linna jäänud.

Lähemale jõudes märkas Pia suuri tumedaid silmi ja kena nägu. Mehe põsel oli arm – ilmselt oli ta kaitsnud mõnd röövi ohvriks langenud vanadaami. Mehe kohta räägiti, et ta on kena inimene. Pial oli reegel keni inimesi mitte usaldada.

„Preili O'Brian,“ alustas mees. „Tänan, et nõustusite minuga kohtuma.“

Pia avas kabineti ukse ja viipas mehe sisse.

„Palun ütle mulle Pia. Minu „preili O'Briani“ aastad on ohtlikult lähedal, aga ma ei ole nendeks veel valmis.“

Mees oli piisavalt kena välimusega, et tema mõtteid mujale viia. Teises olukorras oleks see ilmselt nii läinudki. Kuid praegu murdis Pia pead hoopis selle üle, kas keemiaravi võis Crystali aju kahjustada. Sõbratar oli alati tundunud nii mõistlik. Tundus, et see oli vaid fassaad.

Pia osutas külalistetoolile oma kirjutuslaua ees ja riputas mantli ukse kõrvale nagisse.

Tema kabinet oli väike, kuid funktsionaalne. Suurem ruum oli üsna avar ja enamiku selle ühest seinast võttis enda alla hiigelsuur kalendertahvel. Ruudud olid poolenisti kuivkustutatavad ja poolenisti korktahvlist.

Ülejäänud seinapinda katsid Fool's Goldi paljude festivalide plakatid. Tagapool oli Pial veel hoiuruum ja tualett, mitu kappi ja kaustasahtlid, mida võinuks nimetada üliorganiseerituks. Reeglina käis Pia ise teiste juures, selle asemel et neid oma kontoris kutsuda, ent tema päevakava silmas pidades oli tundunud kõige mõistlikum lasta Raouil läbi astuda.

Muidugi oli kõik see olnud enne seda, kui Pia sai teada, et talle oli pärandatud kolm väga külmunud potentsiaalset last.

Pia astus väikese külmiku juurde toanurgas. „Mul on dieetlimonaadi ja vett.“ Ta heitis pilgu üle õla. „Sa pole dieetlimonaadi tüüpi.“

Üks tume kulm kerkis. „Kas see oli küsimus või otsus?“

Pia muigas. „Kas ma eksin?“

„Vesi sobib hästi.“

„Ma teadsin seda.“

Pia võttis külmikust pudeli ja purgi ning naasis laua juurde. Ulatanud mehele pudeli, võttis ta istet ja põrnitses kollaste märkmepaberite pakki enda ees. Sellele oli midagi kirjutatud, tõenäoliselt inglise keeles. Pia suutis eristada üksikuid tähti, kuid mitte sõnu ning päris kindlasti mitte lauseid.

Nad pidid millestki rääkima. Niipalju oli selge. Pia tegeles linnas festivalide korraldamisega. Igal aastal korraldas ta linnale üle kümne ürituse. Kuid kaugemale Pia mõtted ei ulatunud. Püüdes meenutada, miks Raoul tema juurde tuli, oli peas täielik tühjus. Ta mõtteid täitsid teised asjad.

Lapsed. Crystal oli pärandanud talle lapsed. Olgu, embrüod, kuid tähendus oli selge. Crystal tahtis, et ta lapsed ilmale tuleksid. Mis tähendas, et keegi pidi laskma viljastatud munarakud endale siirata, neid kandma ja siis sünnitama. Kuigi seegi oli juba piisavalt hirmutav, lisandus sellele veel edasine õudus nad üles kasvatada.

Lapsed polnud nagu kassid. Seda Pia teadis. Nad vajavad enamat kui kuivtoitu, veekaussi ja puhast liivakasti. Hoopis enamat.

„Oh jumal, ma ei suuda seda teha,“ sosistas naine.

Raouli kulm tõmbus kortsu. „Ma ei saa aru. Kas sa tahad meie kohtumise teisele ajale viia?“

Kohtumise? Oh jaa. Mees oli siin mingil põhjusel. Tema laager ja ta tahtis, et Pia...

Naise pea muutus uuesti tühjaks. Halastavale tühjusele järgnes sedamaid paanika. Sügavale sisemusse ulatuv, sisikonda krampi kiskuv paanika.

Pia tõusis ja surus hingeldades käed kõhule.

„Ma ei suuda seda teha. See on võimatu. Mida ta ometi mõtles? Ta oleks ju pidanud teadma.“

„Pia?“

Külaline tõusis. Naine pöördus talle ütleva, et uue aja kokkuleppimine on arvatavasti hea mõte, kui ruum tema ümber hakkas türlama. See keerles ja keerles ning tõmbus samal ajal äärttest tumedamaks.

Järgmiseks istus naine kummargil oma toolil, pea põlvede vahel ning miski surus teda tugevasti kuklale.

„See on ebamugav,“ suutis ta öelda.

„Hinga.“

„Seda on lihtsam öelda kui teha. Lase lahti.“

„Hinga veel paar korda.“

Surve kuklale muutus nõrgemaks. Pia ajas ennast aeglaselt sirgu ja pilgutas silmi.

Raoul Moreno kükitas tema kõrval, tumedad silmad murest udused. Pia hingas uuesti sisse ja tundis, et mees lõhnab vaimus-tavalt. Puhtuse ja veel millegi järele.

„Kas kõik on korras?“ küsis Raoul.

„Mis juhtus?“

„Sa hakkasid minestama.“ Raoul vaatas naisele otsa. Pia silmad läksid suureks ja hoolimata sellest, et ta pead täitsid olulise-mad mõtted, ei jäänud talle märkamatuks ka huvivilksatus.

Pia pilgutas silmi ja raputas pead. „Ma ei minesta. Ma ei mi-

nesta kunagi. Ma...“ Mälu tuli tagasi. „Oh, pask.“ Ta kattis näo kätega. „Ma pole üldse valmis emaks saama.“

Raoul eemaldus kiirusega, mis tegi au tema füüsilisele vormile ja mõjus samal ajal peaaegu koomiliselt.

„Meestemured?“ küsis ta ohutust kaugusest ettevaatlikult.

„Kuidas?“ Pia laskis käed alla. „Ei. Ma ei ole rase. See eeldaks seksi. Või mitte. Tegelikult ei eeldaks ju. Seda pole üldse mitte.“

„Olgu.“ Mehe hääl reetis närvilisust. „Kas ma peaksin arsti kutsuma?“

„Ei, aga sa võid ära minna, kui tahad. Minuga on kõik korras.“

„Sa ei näe sedamoodi välja.“

Nüüd oli Pia kord kulmu kergitada. „Kas sa arvustad mu välimust?“

Raoul muigas. „Seda ma ei söandaks.“

„See kõlas peaaegu kriitiliselt.“

„Sa saad aru küll, mida ma mõtlesin.“

Muidugi sai Pia aru. „Minuga on kõik korras. Mul oli kerge vapustus. Üks minu sõbratar suri hiljuti. Ta oli abielus mehega, kes teenis armees. Enne kui mees Iraaki saadeti, otsustasid nad kehavälise viljastamise kasuks, juhuks kui mehega peaks midagi juhtuma. Et naine saaks tema lapsed sünnitada.“

„Kurb, aga tundub loogiline.“

Pia noogutas. „Mees sai paari aasta eest surma. Mu sõbratar elas seda rängalt üle, kuid otsustas siis, et sünnitab lapsed. Nii oleks vähemalt osa mehest edasi elanud, eks ole?“

Pia tõusis ja hakkas kabinetis ringi kõndima. Liikumisest tundus olevat abi. Ta hingas paar korda ettevaatlikult sisse, kontrollimaks, kas ta suudab teadvusel püsida. Minestamine? Võimatu. Ometi hakkas maailm ümberringi uuesti ähmastuma.